

Město Albrechtice

Kraj: Moravskoslezský

Správní obvod: Krnov

Nadmořská výška: 350 m n. m.

Počet obyvatel: 3 425

Adresa URL: www.mesto-albrechtice.cz

Okres: Bruntál

GPS souřadnice: 50.162936N, 17.574813E

První pís. zmínka: 1377 (647 let)

PSČ: 793 95

Historie obce Město Albrechtice

Albrechtice jsou poprvé zmiňovány v roce 1377 v listině o rozdělení opavského knížectví po smrti knížete Mikuláše II. Vlastnil je tehdy Linhart z Rovného. Od roku 1390 držel albrechtické panství markrabě Jošt, po něm od roku 1420 významný rytířský rod Stošu. Jirí Stoš, který panoval sám od roku 1450, proslul jako smělý bojovník, stál na straně Jiřího z Poděbrad a později Vladislava proti Matyáši Korvínovi.

Roku 1474 přitáhla Matyášova vojska do Slezska potrestat přívržence Jiřího z Poděbrad. Tvrz Albrechtice byla po dva dny obléhána, dobyta a rozbořena, jeho posádka byla pobita. Jirí Stoš byl na přímlovu vřatislavského biskupa omilostněn a vypovězen ze země, statek připadl králi Matyášovi. Po rodu Stošu držel Albrechtice od roku 1492 rod Makrotu. Na žádost Adolfa Makroty povýšil český král Vladislav II. Albrechtice na městečko a udělil mu privilegia. Roku 1503 koupil panství Jiří Sup z Fulštejna. Po jeho smrti roku 1572 statek připadl do rukou jeho dcery Alžbety, která se provdala za Jana z Valštejna, potomka starého českého rodu. Tehdy byla na panství založena vesnice Biskupice. Znak dal městu císař Ferdinand I. 4.srpna 1563. Znak se popisuje jako vousatý muž stojící za křovím a držící větev bílého topolu. Na pečeti se však objevuje i bezvousý muž a před ním je spíš nějaký plot. Patu zlatého štítu vyplňuje zelené křoví, za nímž vyrůstá do pasu obnažený muž se zeleným věncem na hlavě i kolem beder, držící v levici větev stromu s listím, pravici má v bok. Roku 1592 je majitelkou panství jmenována Alžbeta Supovna z Fulštejna, která patrně nedlouho předtím ovdověla. Postupně panství připadlo jejímu synu Janu Kryštofovi. V boji proti Habsburkům se přiklonil na stranu krále Bedřicha Falckého, po bitvě na Bílé hoře byl vypovězen ze země a albrechtické panství mu bylo zkonfiskováno ve prospěch císařského dvora. Roku 1623 převzali panství jezuité z Nisy. Jan Kryštof se po roce 1625 vrátil, panství převzal a vyhnal odtud jezuitské misionáře. Byl však císařskými vojáky zatčen, dopraven na zámek Hrubá Skála v Čechách a tam dva roky vězněn. Na jeho rod upomíná dnes pouze osada Valštejn severozápadně od Albrechtic. Jezuité se opět vrátili. Za rektora jejich koleje Ferdinanda Waldhausera byl roku 1692 založen řeznický cech. Tento rektor umožnil cizím řemeslníkům, aby se usadili na levém břehu Opavice a tam začali stavět domy. Roku 1716 byly Albrechtice povýšeny císařem Karlem VI. na svobodné panství. Roku 1745 předali jezuité z Nisy albrechtické panství opavským jezuitům. Jezuité vlastnili panství až do roku 1773, kdy jej převzala císařsko-královská dvorní komora. Císařovna Marie Terezie povýšila roku 1776 Albrechtice na municipální město, to znamená, že mělo svou samosprávu a soudní pravomoc. Podle pozdějšího ustanovení Josefa II. však jurisdikce zůstala v rukou vrchnosti, protože město nemělo prostředky k vydržování vlastního syndika.

Velké škody utrpěli albrechtičtí za válek o dědictví bavorské. Roku 1779 prošlo kolem Albrechtic šestnáct

tisíc pruských vojáků, kteří město odstřelovali ze Šibeníku z houfnic a děl. Prusové město obsadili. Rakušané vytlačeni z města, získali posily a Prusy vyhnali, ti při odchodu město vyrabovali. Sotva se město vzpamatovalo z válečných útrap, zatopila řeka 1813 údolí a lidé utíkali na Žáry a Burkvíz. V roce 1824 koupil Albrechtice Karel Traugot, svobodný pán Skrbenský z Hřiště na Hoštálkovech. Následujícího roku je prodal opavským kupcům Vincenci Tlachovi a Vincenci Keilovi. Ti postavili na okraji Albrechtic roku 1837 válcovnu plechu, která zaměstnávala mnoho lidí z okolí. Po téměř šedesáti letech byla přesunuta do Bohumína, kde na jejích základech později vznikly Železárny a drátovny Bohumín. V důsledku zániku mnoha pracovních příležitostí došlo i k patnáctiprocentnímu poklesu počtu obyvatel. V objektu válcovny byly po druhé světové válce umístěny dílny státního statku. Majitelu panství, kterými byli leníci, knížata, církevní řády a stát, se do současné doby vystřídal dvaadvacet. Vzhledem ke své geografické poloze prošlo město velmi specifickým vývojem také ve 20. století. K jeho dějinám neodmyslitelně patří dlouholeté soužití Čechu a Němců. Druhá světová válka však přivodila a zanechala hrozné důsledky nejen na poli válečném, ale i mnoha občansky nedůstojných a ničivých skutečnostech oboustranně zraňující lidské osudy.

